

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3120/2016. (VI. 21.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Törvényszék 117.Pf.633.168/2015/6. számú ítélete és a Budai Központi Kerületi Bíróság 5.P.XII.21.479/2014/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtott be. Ebben kérte a Fővárosi Törvényszék 117.Pf.633.168/2015/6. számú ítélete és a Budai Központi Kerületi Bíróság 5.P.XII.21.479/2014/16. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását, és azok megsemmisítését.
- [2] 1.1. A megelőző peres eljárásban megállapított tényállás szerint a felperes (a továbbiakban: indítványozó) egy korlátolt felelősségű társaság formájában működő gazdasági társaság. Az indítványozó vezető tisztségviselője (és egyben törvényes képviselője) az alperes testvére. Az alperes szakértőként egyéb üzleti tanácsadás és gazdasági, szakmai szakértés megnevezésű tevékenységeket végzett egy szakértői csoport tagjaként. E tevékenységével összefüggésben tanulmányokat készített egy kft. megbízásából. Ennek a kft.-nek (a továbbiakban: megbízó kft.) az volt az igénye, hogy az alperes cégen keresztül adjon számlát. Az alperes kezdeményezésére ezért az indítványozóval megállapodást kötöttek, annak érdekében, hogy az alperes számlázására az indítványozó közreműködésével kerüljön sor.
- [3] Az alperes a tanulmányokat elkészítette, amelyért a megbízó kft. 2012. június 26-án átutalt 19 178 270 forintot az indítványozó bankszámlájára. Az indítványozó törvényes képviselője 2012. június 28-án – a banki átutalási költségek levonásával – 19 140 483 forintot (tovább)utalt az alperes bankszámlaszámára. Az indítványozó törvényes képviselője az átutalással egy időben kérte az alperest, hogy az egyszerűsített vállalkozói adót (a továbbiakban: EVA) július 5-én, az iparűzési adót (a továbbiakban: IPA) pedig december 13-án utalja vissza. Az alperes 2012. július 9-én átutalt az indítványozó bankszámlaszámára 7 096 000 forintot, míg 2012. december 20-án megfizetett 200 000 forintot.
- [4] 1.2. Az indítványozó keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 12083551 forint megfizetésére elsődlegesen kölcsön, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén. Keresetében előadta, hogy közte és az alperes között 2012. június 28-án kölcsönszerződés jött létre. Ezt a pénzüsszeget az alperesnek három részletben kellett volna visszafizetnie. Megállapodásuk értelmében ugyanis az első részlet az EVA bevallásával vált esedékessé (7 096 000 forint), a második részlet az iparűzési adó megfizetésekor (200 000 forint), míg a harmadik részletet (2 083 551 forint) az alperesnek egy éven belül kellett volna visszafizetnie. Ez utóbbi törlesztőrészletet azonban az alperes – felszólítás ellenére sem – fizette meg.
- [5] 1.3. Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Indokolása szerint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a számlákat az indítványozó az alperes munkájáért állította ki. Az indítványozó kizárólag „számlázás-technikailag” vett részt e folyamatban.
- [6] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az indítványozó törvényes képviselője – a személyes meghallgatása során – a kölcsönszerződés létrejöttére és konkrét tartalmára ellentmondásos nyilatkozatot tett. A perbeli bizonyítása ezért nem volt alkalmas arra, hogy a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozatát, és a kölcsönszerződés létrejöttét alátámassza.
- [7] Az elsőfokú bíróság az indítványozó jogalap nélküli gazdagodásra alapított igényét sem tartotta alaposnak, mert annak tényállási elemei nem álltak fenn. Az indítványozó ugyanis nem jogalap nélkül utalta át az alperes részé-

re a 19 140 483 forintot, hanem ez az összeg az alperes által elvégzett szakértői tanulmányok elkészítéséért járó díjazás volt. Ezzel az összeggel tehát az alperes nem jogalap nélkül és nem az indítványozó rovására gazdagodott.

- [8] 1.4. Az indítványozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Indoklásában rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg, és helyálló az abból levont jogi következtetése is. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel kiemelte: az indítványozónak téves az az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a visszafizetett összeg az alperes adója lenne. Az elsőfokú bíróság ítéletében ugyanis azt állapította meg, hogy az alperes az EVA címén megfizetendő 7 096 000 forintot utalta vissza. A másodfokú bíróság szerint „[n]yilvánvaló, hogy a fenti ítéleti megállapítás helyesen tartalmazza, hogy a vázolt fizetési konstrukció az alperes tényállítását támasztja alá, hiszen az alperes ekkor nyilvánvalóan nem a saját adóját fizette meg”.
- [9] A másodfokú bíróság rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság helyálló indokolással állapította meg, hogy az indítványozó nem tudta bizonyítani a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét.
- [10] 1.5. Az indítványozó – hiánypótlás keretében kiegészített – alkotmányjogi panaszában az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének, a IV. cikk (1) bekezdésének, a XIII. cikk (1) bekezdésének és a XXVIII. cikk (1) bekezdésének a sérelmét állította.
- [11] 1.5.1. Az indítványozó a B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben kifejtette, hogy a megbízó kft. által 2012. június 26-án kifizetett összeg felett – a bankszámlán történt jóváírással – tulajdonjogot szerzett. Álláspontja szerint a jogbiztonság elvéből fakad e megszerzett jog védelme. Az indítványozó szerint az csak egy „technikai lépés” volt, hogy továbbutalta az összeget az alperesnek. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy az eljáró bíróságok figyelmen kívül hagyták, hogy a 2012. június 26-án jóváírt összeg és a 2012. június 28-án továbbutalt összeg eltérő. Álláspontja szerint ez is azt támasztja alá, hogy „a két összeg rendeltetése, mibenléte, jogcíme két különböző dolog”.
- [12] 1.5.2. Az indítványozó lényegében az előbbieken kifejtett érveit adta elő az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben. Álláspontja szerint az Alaptörvény e rendelkezésében „meghatározott biztonsághoz való jogon keresztül is érvényre juttatandó jogbiztonság[ot] is sérti az ítélet”.
- [13] 1.5.3. Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésének állított sérelmével összefüggésben kiemelte, hogy álláspontja szerint sérti a tulajdonhoz való jogát az eljáró bíróságoknak az a megállapítása, amely szerint a 2016. június 26-án átutalt összeg nem az indítványozó tulajdona. Ez az összeg ugyanis az általa kötött megbízási szerződés alapján kifizetett összeg volt. E megbízási szerződés teljesítését pedig a megbízó kft. teljesítési igazolásokkal alátámasztotta. Következésképpen a megbízó kft. a szerződésből eredő fizetési kötelezettségét teljesítette, amikor az összeget átutalta, és ezért azon az indítványozó tulajdonjogot szerzett.
- [14] Az indítványozó hangsúlyozta: valójában két különböző átutalásról van szó, és a 2012. június 26-ai és a 2012. június 28-ai átutalás egymással nem függ össze. Ez utóbbi átutalásra azért került sor, mert az indítványozó és az alperes egy kölcsönszerződést kötött. Ezt támasztja alá az is, hogy a két átutalás összességében is különbözik egymástól.
- [15] Álláspontját összegezve, előadta, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdését azzal sértették meg, hogy a felek közötti jogviszonyt tévesen minősítették. Ebből következően a bíróságok jogszabálysértő módon hozták meg döntésüket, és kirívó jogértelmezési hibán alapul, hogy nem kötelezték az alperest – elsődlegesen kölcsön visszafizetése jogcímén, másodlagosan jogalap nélküli gazdagodás jogcímén – a keresetben megjelölt pénzösszeg „visszafizetésére”.
- [16] 1.5.4. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben az indítványozó kifejtette, hogy a 2012. december 20-án történt kifizetés körülményeinek kellő alapossággal történt megvizsgálása „nem csak, hogy nem tűnik ki a másodfokú ítéletből, hanem teljességgel hiányzik, azt a másodfokú bíróság láthatóan meg sem vizsgálta”. Ezzel összefüggésben hangsúlyozta azt is, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság sem vizsgálta meg a 200 000 forint „vissza (nem) fizetését”, és ezzel összefüggésben tett megállapításai ezért iratellenesek. Az indítványozó szerint az eljáró bíróságok a perbeli jogviszonyokat sem vizsgálták meg kellő alapossággal.

Nyilvánvaló ellentmondás ugyanis – álláspontja szerint –, hogy jóllehet a bíróságok megbízási díjnak minősítettek az alperest megillető összeget, azonban olyan megbízási jogviszonyt, amelynek az alperes is részese lett volna, nem állapítottak meg. A perbeli bizonyítás alapján az állapítható meg, hogy a megbízási szerződés alapján az indítványozó teljesített, és nem az alperes. Az alperes nem tudta bizonyítani az ő nevére kiállított teljesítési igazolást.

- [17] Az indítványozó hangsúlyozta, hogy a per adataiból egyértelműen megállapítható: a 2012. június 26-án a bankszámláján jóváírt összeg őt illeti meg, és ezzel ellentétes megállapításra a bíróságok csak a bizonyítékok kirívóan téves értékelésével juthattak. Utalt továbbá arra is, hogy a perben előterjesztett – a 2016. június 28-ai átutalással kapcsolatos – bizonyítékok (pl. elektronikus levelezés) csak az átutalásban való megállapodást bizonyítják, de annak jogcímét nem. „Ha [pedig] nincs jogcím, akkor a jogalap nélküli gazdagodás megállapítható.”
- [18] Az indítványozó álláspontja szerint a tisztességes eljáráshoz való jog sérelme – a bizonyítással összefüggésben – a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (1) és (3) bekezdésének, a 164. §-ának, a 206. § (1) bekezdésének és a 221. § (1) bekezdésének megsértése révén állapítható meg. E jogszabálysértések által pedig – a tisztességes eljáráshoz való jog egyik részjogosítványa – az indokolt bírói döntéshez való joga sérült.
- [19] Az indítványozó állította továbbá azt is, hogy az eljáró bíróságoknak a Pp. 163. § (2) bekezdésével kapcsolatos jogértelmezése ellentétes a kiszámítható és egységes bírói gyakorlaton alapuló joggyakorlattal, mert ítéletükben eltértek a feleknek – a megbízási díjjal összefüggésben tett – egyező előadásától. Erre pedig a Pp. hivatkozott rendelkezésének egységes bírói jogértelmezése alapján nem volt lehetőségük.
- [20] Rámutatott végül, hogy „[a]zt nem állapíthatja meg a bíróság, hogy [az indítványozó] és az alperes abban állapodott volna meg, hogy [az indítványozó] olyan – fiktív – számlát állítson ki, ami nem [az indítványozó] teljesítésén alapul”. Ez ugyanis ellentétes az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény 169. § e) pontjával, és a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 166. § (2) bekezdésével.
- [21] 1.6. Az elsőfokú bíróság az 5.P.XII.21.479/2014/26-I. számú végzésével az indítványozónak a végrehajtás felüggesztése iránt – a Pp. 359/C. § (1) bekezdésén alapuló – kérelmét jogerősen elutasította.
- [22] 2. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróságnak először az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit kell vizsgálnia.
- [23] 2.1. Az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panasz befogadhatósága formai feltételeinek vizsgálata körében megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszt határidőben nyújtotta be [Abtv. 30. § (1) bekezdés]. Az indítványozó ugyanis a Fővárosi Törvényszék 117.Pf.633.168/2015/6. számú ítéletét 2015. július 1-jén vette át, míg az alkotmányjogi panaszt 2015. augusztus 22-én adta postára, amelyet az első fokon eljáró bíróságon 2015. augusztus 24-én iktattak.
- [24] Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta, hogy az indítvány megfelel-e a határozott kérelem feltételeinek [Abtv. 51. § (1) bekezdés, 52. § (1b) bekezdés].
- [25] Az indítványozó megjelölte azt a törvényi rendelkezést (Abtv. 27. §), amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására [Abtv. 52. § (1b) bekezdés a) pont].
- [26] Az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében, XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt Alaptörvényben biztosított jogokkal összefüggésben megjelölte az állított jogsérelem lényegét. Az indítvány ugyanakkor az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem felel meg a határozott kérelem feltételének, mert az Alaptörvény e rendelkezéséből – abban az összefüggésben, amint erre az indítványozó hivatkozott – nem vezethető le Alaptörvényben biztosított jog. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint ugyanis csak kivételes esetekben, így a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén ismeri el az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében foglalt jogbiztonság elvét olyan Alaptörvényben biztosított jogként, amelyre alkotmányjogi panasz is alapítható [elsőként 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [14], megerősítette pl.: 3195/2015. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [29]]. Az alkotmányjogi panaszban az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben hivatkozott „megszerzett jogok védelme” nem minősül az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogának, ezért vélt sérelmére – figyelemmel az Abtv. 27. § a) pontjában foglaltakra is – alkotmányjogi panasz nem alapítható. Ebből következően az alkotmányjogi panasz ebben a részében nem felel meg a befogadhatóság Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pontjában foglalt törvényi követelménynek.

- [27] Az indítványozó megjelölte az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírói döntéseket (a Fővárosi Törvényszék 117.Pf.633.168/2015/6. számú ítélete és a Budai Központi Kerületi Bíróság 5.P.XII.21.479/2014/16. számú ítélete), és az Alaptörvény általa megsértettnek vélt rendelkezéseit [Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdés, XIII. cikk (1) bekezdés, XXVIII. cikk (1) bekezdés]. Az indítvány ugyanakkor az Alaptörvény IV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem tartalmaz indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés – az Alaptörvény e rendelkezésében foglalt alapvető jog tartalma alapján – miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével. Lényegében megismételte az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével összefüggésben már előadott érveket azzal, hogy az állított jogsérelmek a „biztonsághoz való jogát” is sértik. Ez ugyanakkor nem minősül alkotmányjogilag értékelhető indokolásnak, ezért az indítvány ebben a részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában foglaltaknak.
- [28] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítvány kifejezett kérelmet tartalmaz a bírói döntés megsemmisítésére [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].
- [29] Az indítványozó alkotmányjogi panasza a fentiekben kifejtettek szerint a befogadhatóság formai feltételeinek abban a részben felel meg, amelyben a támadott bírói döntések alaptörvény-ellenessége megállapítását az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapítottan kéri.
- [30] 2.2. Az Alkotmánybíróság az alábbiakban – mérlegelési jogkörében – azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasznak a formai feltételeknek megfelelő része a befogadhatóság tartalmi feltételeinek – különösen a 27. § b) pontja szerinti érintettségeknek, a jogorvoslat kimerítésének, valamint a 29–31. §-a szerinti feltételeknek – eleget tesz-e.
- [31] A befogadhatóság tartalmi szempontú vizsgálata során az Alkotmánybíróság elsőként az indítványozó érintettségét vizsgálta, és megállapította, hogy az indítványozó érintettsége arra tekintettel fennáll, hogy a megelőző bírósági eljárásban peres félként vett részt.
- [32] Az indítványozó által támadott bírói döntéssel szemben rendes jogorvoslatnak nincs helye, ezért megállapítható, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette.
- [33] Az Abtv. 29. §-a értelmében az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés. Az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlata értelmében az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság tartózkodik attól, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, Indokolás [4]; 3065/2012. (VII. 26.) AB végzés, Indokolás [5]; 3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]; 3391/2012. (XII. 30.) AB végzés, Indokolás [25]; 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]}.
- [34] Hangsúlyozza az Alkotmánybíróság azt is, hogy önmagukban a rendes bíróságok által elkövetett vélt vagy valós jogszabálysértések nem adhatnak alapot alkotmányjogi panasz előterjesztésére. Egyébként az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna {3268/2012. (X. 4.) AB végzés, Indokolás [28]}. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3352/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}.
- [35] Az indítványozó érvelése értelmében az eljárt bíróságok a perbeli anyagi jogi jogviszonyt rosszul minősítették, és döntésük kirívó jogértelmezési hibán alapul. Erre tekintettel megállapítható, hogy súlyosan jogszabálysértő módon utasították el a keresetét, amely miatt elesett egy jogos követelés érvényesítésének lehetőségétől. Álláspontja szerint a bíróságok ezzel „megfosztották tulajdonától”, és ezért sérül az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapvető joga.
- [36] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben mindenekelőtt arra mutat rá, hogy – figyelemmel a fentiekben hivatkozott gyakorlatára – abban a kérdésben, hogy a bíróságok a perbeli anyagi jogi jogviszonyt tévesen minősítették-e, kizárólag akkor foglалhatna állást, ha a kérdésnek lenne összefüggése a tulajdonhoz való jog alkotmá-

nyos tartalmával. A konkrét jogvitának azonban ilyen alkotmányossági vetületére az indítványozó nem hivatkozott. Az általa előadott kifogások nem érintenek olyan jogértelmezési kérdést, amely a törvényértelmezés keretein túlmutatna. A támadott bírói döntésekben foglalt jogértelmezési kérdések ezért nem vetik fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség érdemi vizsgálatának szükségét.

- [37] A tisztességes eljáráshoz való joggal összefüggésben az Alkotmánybíróság rámutat, hogy az Alkotmánybíróság jogköre az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés *d*) pontja és az Abtv. 27. §-a értelmében arra terjed ki: a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességet kiküszöbölje. E jogköre azonban – a fentiekben hivatkozott gyakorlatnak megfelelően – nem teszi az Alkotmánybíróságot hagyományos jogorvoslati fórummá, és nem ad alapot a bizonyítékok bírói mérlegelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára {lásd: 3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]; 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [38] Az indítványozó alkotmányjogi panaszában azt állította, hogy a bíróságok a bizonyítékokat kirívóan okszerűtlenül értékelték, a bizonyítékokból levont következtetések ellentétesek a logika szabályaival és iratellenesek. Az indítványozó álláspontja szerint mindez megállapítható az ügy valamennyi releváns bizonyítandó tényével összefüggésben, így a 2012. június 26-ai, a 2012. június 28-ai és a 2012. december 20-ai átutalásokkal összefüggésben egyaránt. Az indítványozó szerint a per e lényeges körülményeire vonatkozó bizonyítási eljárás során a bíróságok súlyos eljárási szabálysértéseket követettek el.
- [39] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben azt hangsúlyozza, hogy az eljáró bíróságok – egybehangzó döntéseik indokolásában – egyértelmű levezetését adták annak, hogy az indítványozó keresetét miért találták megalapozatlannak. Az indítványozó valamennyi kérelmére, előadására kiterjedően vizsgálták, és indokát adták annak, hogy mi volt az álláspontjuk. A támadott döntések indokolása nem veti fel annak kételyét, hogy az eljáró bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértő módon folytatták volna le a bizonyítási eljárást. Az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felhozott valamennyi sérelmezett kérdést vizsgálták, és annak eredményét a Pp. előírásainak megfelelően indokolták.
- [40] Ebből következően az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panaszban foglaltak nem vetik fel a támadott bírói döntés érdemére kiható alaptörvény-ellenesség kételyét, és nem alapoznak meg alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést sem.
- [41] A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntések alaptörvény-ellenességének megállapítására, és megsemmisítésére irányuló indítványt a B) cikk (1) bekezdésével, a IV. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – figyelemmel az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *b*) és *e*) pontjára – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *h*) pontja alapján, míg a XIII. cikk (1) bekezdésével és a XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – figyelemmel az Abtv. 29. §-ában foglaltakra – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2016. június 14.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2819/2015.

